

Cova o caverna?

DES DE LA BUTACA D'EN VOLTAIRE per l'Homenot de la Pipa

Plató, el filòsof, va fer servir, en el seu Mite de la Caverna, la metàfora d'uns homes encadenats al fons d'una cova i, per tant, amb una visió restrictiva del món, per tal d'explicar la percepció de les coses que veiem i que ens poden servir per passar al món del coneixement. Si la realitat de tot allò que veiem i sentim està parcel·lada, les elaboracions de les idees estaran també fragmentades.

Desconec quan de temps els nostres avantpassats van viure en coves per tenir un aixopluc més confortable. En l'estadi evolutiu del desenvolupament de la nostra espècie, ara vivim en unes coves artificials, anomenades pisos, on les finestres i balcons, si estem de sort, permeten una visió de l'exterior. Només les finestres? No!, per sort i, a voltes desgràcia, els mitjans audiovisuals ens permeten escoltar i veure altres realitats. Després cadascú fa les seves elucubracions i palles mentals. El coneixement mediatitzat pels sentits.

Tot plegat ve a tomb, si ho situem als nostres dies, per la percepció que els nostres paisans de l'estat i de Catalunya tenen i tenim d'una esbiaixada realitat. Tots, la seva. Posem-nos a viure en qualsevol poble o ciutat de Castella, Andalusia, Extremadura... de quins mitjans de comunicació disposaríem? Agafem un poble o ciutat de Catalunya, de quins mitjans disposem? Quan tenim coneixement de notícies de l'altre país són per comentar les beneiteries que les altres diuen; tots convençuts de les seves realitats, idees, certeses i dels productes de la informació (?) aportada. Cadascú des de la seva caverna, no cal que en diguem cova.

William Shakespeare ja va escriure que "de vegades, no és or, tot allò que llueix. La paraula, sense la mirada, pot enganyar. La mirada, sense la paraula, no enganya, o si? Res no és veritat o mentida, tot depèn del vidre amb què es mira". Frase adaptada, posteriorment, pel senyor Ramón de Campoamor, que en va fer un tractat, a part d'un poema, la Llei Campoamor, quan un administrador o alt funcionari fa una interpretació o aplicació dels reglaments a la seva conveniència i no de manera coincident amb una interpretació de la majoria, comunament acceptada. El senyor Campoamor va viure al segle XIX, Shakespeare al Segle XVII i Plató al segle V, abans de Crist. L'evolució de l'espècie és lenta, massa lenta. Tenim molta informació, dades, però el que dóna la diferència és l'administració del coneixement.